

Kina i Afrika – konstruktioner i konflikt

En diskursanalys av Kinas konstruktion av sitt samarbete
med Afrika inom Forum on China-Africa Cooperation

Abstract

År 2000 grundades Forum on China-Africa Cooperation, FOCAC, ett forum med syftet att främja och utveckla samarbete mellan Kina och 53 afrikanska länder. I takt med att denna ekonomiska och politiska relation mellan länderna fördjupats har en internationell samhällsdebatt växt fram. Debatten behandlar huruvida Kinas närvaro på den afrikanska kontinenten kan ses som neokolonial eller inte. Genom en diskursteoretisk analys av Kinas konstruktion av sitt samarbete med Afrika inom FOCAC syftar denna uppsats till att undersöka huruvida deras konstruktion är en del av en antikolonial eller postkolonial diskurs. Det material studien analyserar är Kinas president Xi Jinpings öppningstal på FOCAC:s konferens 2018 samt den tillhörande öppningsvideon. Studiens resultat visar på ett paradoxalt diskursskapande från Kinas sida där Kina vill agera både som ett utvecklingsland jämställt med Afrika men även som en internationell stormakt med ett ansvar för Afrikas framtid. Därmed dras slutsatsen att Kina konstruerar både en antikolonial och postkolonial diskurs inom FOCAC.

Nyckelord: Forum on China-Africa Cooperation, postkolonialism, diskursteori, Kina, Afrika, Laclau & Mouffe, orientalism

Antal ord: 9665

Innehållsförteckning

1	Inledning	1
1.1	<i>Bakgrund</i>	1
1.1.1	Introduktion till Forum on China-Africa Cooperation	2
1.2	<i>Syfte och frågeställning</i>	2
1.3	<i>Tidigare forskning</i>	2
2	Teoretiska utgångspunkter.....	5
2.1	<i>Poststrukturalism</i>	5
2.2	<i>Diskursteori</i>	5
2.2.1	En diskurs	6
2.2.2	Moment, element och nodalpunkter	6
2.2.3	Flytande signifikanter och artikulering	6
2.2.4	Antagonism och hegemoni	7
2.3	<i>Vår roll som forskare</i>	7
2.4	<i>Postkolonial teori</i>	8
2.4.1	Kolonialism	8
2.4.2	Orientalism	9
2.4.3	Paternalism	9
2.4.4	Neokolonialism	9
2.4.5	Problematisering av teorin	10
3	Metod.....	11
3.1	<i>Tre infallsvinklar</i>	11
3.2	<i>Metodologiskt tillvägagångssätt</i>	11
3.2.1	Metodologisk teorianvändning	12
4	Material och avgränsningar	13
4.1	<i>Work Together for Common Development and a Shared Future</i>	13
4.2	<i>A Shared Dream, A Shared Future</i>	13
4.3	<i>Reflektioner</i>	14
5	Analys	15
5.1	<i>Element, moment, artikuleringar och nodalpunkter</i>	15
5.1.1	Talet	15
5.1.1.1	Hur konstruerar Kina sig själva?	15

5.1.1.2	Hur konstruerar Kina relationen?	16
5.1.1.3	Hur konstruerar Kina Afrika?	17
5.1.2	Videon	17
5.1.2.1	Hur konstruerar Kina sig själva?	18
5.1.2.2	Hur konstruerar Kina relationen?	18
5.1.2.3	Hur konstruerar Kina Afrika?	19
5.2	<i>Antikolonial och postkolonial diskurs</i>	20
5.2.1	Antikolonial diskurs	20
5.2.1.1	Antipaternalism	20
5.2.1.2	Horisontellt samarbete.....	20
5.2.1.3	Diversifierad porträttering.....	21
5.2.2	Postkolonial diskurs	21
5.2.2.1	Paternalism	21
5.2.2.2	Vertikalt samarbete	22
5.2.2.3	Orientalistisk porträttering	22
5.3	<i>Flytande signifikanter, antagonism och hegemoni</i>	23
6	Slutsats	24
6.1	<i>Slutsats</i>	24
6.2	<i>Diskussion</i>	25
6.3	<i>Vidare forskning</i>	25
7	Referenser	27

1 Inledning

“Is China the World’s new colonial power?” (Larmer 2017)

“U.S. politicians get China in Africa all Wrong” (Bräutigam 2018)

“Kinas väg mot global dominans går genom Afrika” (Montelius 2018)

“What China is really up to in Africa” (Shepard 2019)

Såväl i media som aktuell forskningslitteratur finner man idag en rad olika uttalanden om Kinas ställning på den afrikanska kontinenten samt de kinesiska relationerna till afrikanska länder. En rad frågor har väckts utifrån flera samhällseliga aspekter, men det finns fortfarande långt många fler frågor än svar.

I föreliggande undersökning har vi valt att fokusera på huruvida Kinas närvaro på den afrikanska kontinenten kan kopplas till postkolonialism. Detta är något som ofta hävdas av forskningen men som såväl Kina som många afrikanska länder ställer sig emot, då de menar att samarbetet bygger på gemensamma vinster och utbyten (Ramaphosa 2018).

I det följande kommer vi att undersöka hur Kina själva diskursivt konstruerar sin relation till den afrikanska kontinenten på det officiella forumet Forum on China-Africa Cooperation, FOCAC. Genom att använda oss utav diskursanalys och ett postkolonialt perspektiv ämnar vi undersöka huruvida Kinas diskurs på forumet innehåller postkoloniala tendenser eller inte.

1.1 Bakgrund

Relationen mellan Kina och den afrikanska kontinenten har varit påtaglig sedan 50-talet, då Bandung-konferensen hölls år 1955 och 29 länder från Asien och Afrika deltog. Efter konferensen stärktes samarbetet mellan Kina och flertalet afrikanska länder, då genom kulturell och ekonomisk samverkan, i syfte att motarbeta kolonialism och neokolonialism (Onnis 2017).

Ett av de största biståndsprojekten som Kina lanserat i Afrika skedde redan på 70-talet när Tanzania-Zambia-tågrälsen byggdes. Detta var ett resultat av den förändrade utrikespolitiken Kina förde efter deras kulturella revolution på 60- och 70-talet. Samarbetet slutade dock inte där, utan följande år stärktes Kinas diplomatiska relationer med ett tjugotal afrikanska länder vilket möjliggjorde att de 1971 kunde röstas in i FN:s säkerhetsråd. Ungefär hälften av rösterna som röstade för Kina var från afrikanska länder (Onnis 2017).

Kinesiska ekonomiska investeringar i Afrika har sedan 90-talet ökat kraftigt och år 2012 hade Kina blivit Afrikas största handelspartner och därmed gått om länder som Frankrike och Storbritannien (Lagerkvist 2012). Mellan åren 2000 och 2014 har den bilaterala handeln mellan Kina och den afrikanska kontinenten ökat från 10.6 miljarder USD till 220 miljarder USD (Onnis 2017).

1.1.1 Introduktion till Forum on China-Africa Cooperation

Forum on China-Africa Cooperation, FOCAC, är det officiella forumet mellan Folkrepubliken Kina och 53 afrikanska länder. På forumet diskuteras och utvärderas nutida och framtida samarbeten och initiativ mellan länderna. De syftar till ett kollektivt samarbete där fokus ligger på utveckling, solidaritet, förståelse och att stärka vänskapliga relationer mellan parterna (FOCAC (1) 2004). Forumet grundades år 2000 och har hittills hållit sju konferenser, varav den senaste hölls i Peking 2018 (FOCAC (2) 2004). Den åttonde konferensen är planerad att hållas år 2021 i Senegal (FOCAC 2018).

Sedan FOCAC skapades har ett stort antal projekt lanserats, då ofta i form av infrastruktur. Bland annat har Kina byggt tusentals kilometer järnväg, motorväg, flygplatser och parlamentsbyggnader i Afrika. Samtidigt har också mer fokus lagts på kulturella och politiska utbyten mellan länderna. Detta genom grundandet av Konfuciusinstitut, universitetsutbyten och djupare diplomatiska relationer (Onnis 2017).

1.2 Syfte och frågeställning

Syftet med denna uppsats är att undersöka huruvida Kinas diskursiva konstruktion av Afrika och deras samarbete inom FOCAC är en del av en antikolonial eller postkolonial diskurs.

Då dagens samhällsdebatt kretsar kring huruvida Kinas relation till de afrikanska länderna kan betraktas som postkolonial eller inte, har vi valt att utifrån ett urval av material från ländernas officiella forum, FOCAC, identifiera och undersöka den nuvarande diskursen. Detta för att kunna fastställa huruvida den är antikolonial eller postkolonial. För att besvara syftet har vi valt att utgå från följande frågeställning.

- Hur konstruerar Kina sitt samarbete till Afrika på forumet Forum on China-Africa Cooperation?

1.3 Tidigare forskning

Kina och dess relation till den afrikanska kontinenten går att se utifrån flera aspekter. Forskning kring den ekonomiska aspekten av att Kina lånar ut pengar till afrikanska länder och investerar i länderna är ett relativt nytt, men stort,

ämnesområde. En framträdande person inom området är Johan Lagerkvist, professor vid Stockholms centrum för forskning om offentlig sektor vid Stockholms universitet och specialist på det moderna Kina (Score 2019). Han är forskare inom Kina-studier och skriver för tillfället boken “Sovereignty, non-interference, and the Challenge of Chinese Authoritarian Capitalism in Africa” tillsammans med Jens Stilhoff Sørensen (Score 2019). Deras forskning visar på ett större internationellt intresse för hur Kina och de afrikanska länderna integrerar med varandra ur främst ett ekonomiskt och säkerhetspolitiskt perspektiv. Denna uppsats syftar inte till att bidra till denna typ av forskning, utan snarare läggs fokus på ett enskilt fall, en *sluten* plattform, där Kina och afrikanska länder integrerar med varandra och där vi ämnar till att få en större förståelse för hur strukturer synliggörs genom handlingar och ord.

Postkoloniala teorier har sedan länge använts för att analysera de strukturer som finns på den afrikanska kontinenten, då majoriteten av alla länder i Afrika har varit kolonier. Det är därför rimligt att också i den här föreliggande studien anlägga ett postkolonialt perspektiv på det undersökta området. Inom tidigare forskning kan vi se två olika infallsvinklar på Kinas nuvarande närvaro och investeringar i Afrika. Dessa två infallsvinklar står i ett motsatsförhållande till varandra och i fokus står frågan om Kinas närvaro i Afrika kan betraktas som neokolonial eller inte.

I sitt forskningsarbete “New World Order Neo-Colonialism: A Contextual Comparison of Contemporary China and European Colonization in Africa” gör Osman Antwi-Boateng, professor i statsvetenskap och internationella relationer vid United Arab Emirates University, en komparativ studie där han jämför den europeiska koloniseringen med Kinas nuvarande projekt i Afrika. Slutsatsen han drar är att även om Kinas närvaro i Afrika inte har samma typ av direkt kolonisering som Europa finns ändå tydliga neokoloniala drag i deras strategier och projekt i Afrika (Antwi-Boateng 2017).

Boken *Forum on China-African Cooperation – the Politics of Human Resources Development* har däremot en annan infallsvinkel på Kinas relation till Afrika. I boken beskriver professorn Li Anshan och forskaren Funeka Yazini April hur Kinas relation till Afrika utvecklats genom FOCAC och hur detta samarbete målats upp av väst som ett neokolonialt fenomen. Antagandet om kinesisk neokolonialism anser författarna vara felaktigt. De förklarar uppkomsten av en neokolonial diskurs med hjälp av begreppet ”nation branding” och hur västs mediadominans gör att både Afrika och Kina genom den neokoloniala diskursen får ett dåligt rykte på den internationella arenan. De anser istället att samarbetet mellan länderna är baserat på ett jämlikt syd-syd samarbete där Kinas ”five-no principle” ligger till grund för deras framtida och nuvarande projekt inom FOCAC (Anshan - Yazini April 2013, s. 4-8). ’Five-no principle’ är en utrikespolitisk policy som Kina använder gentemot Afrika och innehåller följande fem förhållningssätt. Ingen inblandning i afrikanska länders jakt på utvecklingsbanor som ska passa deras nationella förutsättningar. Ingen inblandning i afrikanska länder interna politik. Ingen press på afrikanska länder att följa Kinas vilja. Inga politiska förpliktelser vid kinesisk hjälp. Inget kinesiskt sökande av själviska eller politiska vinster vid investeringar och finansiellt samarbete med Afrika (Jinping 2018). Dessa två motstridande infallsvinklar på Kinas relation till Afrika har vi tänkt använda oss utav som utgångspunkt i vår studie.

I artikeln ”Liberal International theory: Eurocentric but not always Imperialist?” gör författarna Martin Hall och John M. Hobson en analys av liberal

teori ur ett postkolonialt perspektiv. För att kunna genomföra studien delar författarna upp analysen i två delar, en imperialistisk och en antiimperialistisk. Detta för att förstå vilka delar av liberalismens diskurs som faktiskt innehåller postkoloniala element (Hall - Hobson 2010). Denna dikotomiska uppdelning av analysen i form av imperialism-antiimperialism anser vi applicerbar även på vår studie, i detta fall som antikolonial-postkolonial diskurs.

Då vi inom tidigare forskning hittat en motstridighet i huruvida Kina agerar neokolonialt i Afrika eller inte, anser vi det intressant att besvara frågan om hur Kina konstruerar sin relation till Afrika i just samarbetsforumet FOAC. För att kunna besvara frågan kommer vi att använda såväl postkolonial teoribildning som diskursteori i vår analys.

2 Teoretiska utgångspunkter

I detta avsnitt presenteras de teoretiska utgångspunkter som uppsatsen bygger på. Här presenteras även en reflektion av vår roll som forskare samt problematisering av teorierna i fråga.

2.1 Poststrukturalism

För att klargöra vår teoretiska och metodologiska utgångspunkt för denna uppsats, diskursteorin, kommer vi kort introducera den teori diskursteorins och postkolonialismens antaganden grundar sig i, poststrukturalism. Poststrukturalismen betonar vikten av språkets roll och motsätter sig antagandet att sociala fenomen skulle ha en egen mening. Då den på många sätt baseras på konstruktivismens vetenskapliga antaganden anser man att kunskap aldrig kan vara neutral och man kritiserar den empiristiska föreställningen om förekommandet av neutral kunskap. Poststrukturalismen är istället antiessentialistisk och argumenterar för en pluralistisk vetenskapsåskådning (Bergström - Boréus 2018, s. 28).

Poststrukturalister kritiserar ofta samhällsvetenskapen för att kategorisera begrepp och sedan förstå de som objektiv kunskap. Till exempel, enligt poststrukturalister, har ett begrepp som "frihet" ingen tidigare essentiell existens utan skapas genom den nuvarande diskursen. Beroende på samhälle, tidsepok, kultur och kontext kan samma begrepp ha helt olika innebörd och kan därför inte ses på ett objektivt sätt (Bergström - Boréus 2018, s. 28).

2.2 Diskursteori

Den inriktning av diskursteorin som kommer att användas till denna uppsats baseras på Ernesto Laclau och Chantal Mouffes teoribygge samt Marianne Winther Jørgensen och Louise Phillips bok *Diskursanalys som teori och metod*.

Teorin syftar till att förstå sociala fenomen utifrån antagandet att det sociala är diskursivt konstruerat. Med hjälp av diskursanalytiska verktyg undersöker diskursteorin hur motstridiga diskurser formar den sociala verkligheten. Huvudtanken inom diskursteorin är antagandet att eftersom språket är huvudsakligen instabilt är diskurser ständigt i förändring och aldrig beständiga (Winther Jørgensen - Phillips 2000, s. 13).

Därmed menar diskursteorin att det alltid råder konflikt mellan diskurserna om definitioner kring identitet och samhälle. Diskursteorin fokuserar således på att tolka det arbete som skapas när aktörer försöker hitta någon slags

stabilitet och entydighet inom det sociala (ibid, s. 31). Enligt diskursteorin betraktas varje social handling som diskursiv - alltså inte bara det som sker genom text och tal. Laclau och Mouffe menar exempelvis att uppmaningen "ge mig X" spelar en lika stor del i diskursen som den fysiska handlingen att någon ger någon X (Bergström - Ekström 2018, s. 260).

Nedan introduceras ett antal begrepp som används inom den diskursteoretiska apparaten. Eftersom diskursteorin innehåller en väldigt omfattande begreppslista har vi valt att avgränsa oss till de begrepp från teorin som vi anser vara relevanta utifrån uppsatsens syfte.

2.2.1 En diskurs

Laclau och Mouffe definierar diskurs som "[...] en fixering av betydelse inom en bestämd domän" (Winther Jørgensen - Phillips 2000, s. 33). En diskurs är således resultatet av när tecken, läs ord, bestäms och definieras i en totalitet. Som nämnt ovan är en diskurs alltid en *tillfällig* förbindelse eftersom diskurser alltid är föränderliga. En diskurs kan därför tolkas som ett temporärt stopp i betydelseörelsen av tecken inom diskursen i fråga.

En diskurs är även påverkad av andra faktorer som är utanför det diskursiva fältet, där begrepp och meningar blir präglade av sociala, ekonomiska och kulturella faktorer i det övriga samhället. I samband med detta och i och med att människan genom sitt agerande alltid söker fastställa och fixera diskursen blir allt meningsskapande relationellt. Diskursteorin talar om begreppet "den konstituerande utsidan", där "sättet som 'de' betecknas på samtidigt ger mening åt hur vi betecknar 'oss'" (Bergström - Ekström 2018, s. 262).

2.2.2 Moment, element och nodalpunkter

Inom diskursteorin behandlas alla tecken i en diskurs som *moment*. Moment är tecken vars betydelse bestäms genom att de skiljer sig från andra tecken och är fixerade och fått en bestämd betydelse. Element är däremot de tecken som inte ännu har fått en bestämd betydelse och som är mångtydiga, där det finns flera konkurrerande sätt att se på den. En diskurs försöker alltså omvandla element till moment genom att försöka gå från mångtydighet till entydighet och stabilitet.

Nodalpunkter är de moment eller element som anses vara extra viktiga och väsentliga i diskursen i fråga. Nodalpunkter är tecken kring vilka andra tecken bildas och får sin betydelse genom. I en politisk diskurs kan till exempel tecknet "demokrati" tolkas som en nodalpunkt, då det är genom "demokrati" andra tecken, så som rösträtt och mänskliga rättigheter, ges sin bestämmelse och blir moment (Winther Jørgensen - Phillips 2000, s. 33–35).

2.2.3 Flytande signifikanter och artikulering

Laclau och Mouffe lyfter begreppet *flytande signifikanter*, vilket är element som är i synnerhet öppna för tillskrivning av betydelse. Dessa är tecken som olika diskurser försöker tillskriva sin specifika mening (Winther Jørgensen - Phillips

2000, s. 33–35). Det är alltså en “kamp” om tecken. Eftersom språket antas vara i ständig förändring, där tecken alltid är mångtydiga innebär det att begrepp ges olika betydelser i olika diskurser. Ord måste sättas i relation till andra ord för att få en mening.

I diskursteorin sker detta genom *artikulering*. Winther Jørgensen och Phillips lyfter exemplet “kropp” - om du sätter tecknet “kropp” i meningen “kropp och själ”, hamnar du i en annan diskurs än om du hade sagt exempelvis “kropp och sjukdom” (ibid, s. 35). Artikuleringar kan antingen reproducera eller ifrågasätta diskursen i fråga genom att fastlägga innebörden på ett bestämt sätt (ibid, s. 36). Element kan alltså vara både nodalpunkter och flytande signifikanter. I vilken diskurs de hamnar i är beroende på artikuleringen av sammanhanget i fråga och detta i sin tur reproducera eller ifrågasätter diskursen.

2.2.4 Antagonism och hegemoni

Som nämnt ovan handlar diskursteorin inte sällan om kampen om betydelsebildning. Eftersom diskurser inte kan fastställas, utan alltid hamnar i kamp med andra diskurser som definierar det sociala olikartat får det sociala konsekvenser. När diskurser tillslut skapas i samma stund alternativa diskurser, alltså när en berättelse skapas, skapas även en motberättelse.

Inom diskursteorin likställs konflikt med begreppet *antagonism* som sker när olika artikulationer ställs mot varandra. Detta kopplas även till identitet och hur en aktör med flera identiteter kan möta en konflikt där en identitet hindrar den andra. Författarna lyfter här exemplet hur man kan identifiera sig som både en “arbetare” och “dansk” samtidigt men att vid specifika situationer kan dessa identiteter kan hamna i ett antagonistiskt tillstånd. Detta kan till exempel gälla en krigssituation där man kommer behöva välja mellan att identifiera sig med nationen eller arbetet.

Hegemoni, kan tolkas som ett dominerande av en diskurs, där en identitet är överordnad den andra. En antagonism klassificeras som upplöst när eller om en enda diskurs åter dominerar i den antagonistiska terrängen (Winther Jørgensen - Phillips 2000, s. 54–55).

2.3 Vår roll som forskare

En diskursanalys syfte är inte att analysera vad personer egentligen menar när de uttrycker sig som de gör, utan det är diskursen i sig som är analysföremålet. Med detta sagt måste man ställa sig kritisk till de antaganden man gör om man står en diskurs nära eller har en åsikt kring diskursen i fråga (Winther Jørgensen - Phillips 2000, s. 28).

Då våra teoretiska utgångspunkter grundar sig i den poststrukturalistiska och konstruktivistiska världssynen utgår vi från att vi som forskare aldrig kan vara helt neutrala i våra vetenskapliga antaganden. Detta kan leda till att analysen och slutsatserna vi drar kan uppfattas som tendentiösa och subjektiva. Dock genom att ha en strukturerad metod och teorianvändning samt vara konsekventa och

transparenta i vår analys minskar risken för subjektivitet och vetenskapliga fallgropar och därmed ökar legitimiteten och validiteten i vårt resultat.

2.4 Postkolonial teori

De grundantaganden vår uppsats baseras på diskursteori och postkolonial teori. Precis som diskursteorin vilar postkolonialismen på poststrukturalistiska grunder. Postkolonialismen är en omdebatterad och bred teori inom forskningsområdet internationella relationer. Teorin är samhällskritisk och ses av många som en samling av idéer snarare än en entydig teori.

Boken *Global politics* beskriver hur postkolonialister framför allt samlas kring en vägran att behandla postkolonialismen som en synonym för europeisk avkolonialisering och att de maktstrukturer som fanns under koloniseringstiden ska ha försvunnit. Istället gör de antagandet att även om internationella maktrelationer i vissa avseenden kan ses som avkolonialisering finns många av kolonialismens globala mönster kvar och verkar även i dagens internationella system (Manzo 2014, s. 330–331). Detta kan förstås utifrån humanioraprofessorn Homi K. Bhabhas definition av postkolonialism “Postcoloniality... is a salutary reminder of the persistent ‘neo-colonial’ relations within the ‘new’ world order and the multinational division of labour” (Bhabha 1994, s. 9).

2.4.1 Kolonialism

För att förstå och analysera utifrån postkolonial teori, som vi ämnar göra i denna uppsats, anser vi att det är väsentligt att kort introducera begreppet kolonialism. Genom att känna till den diskurs kolonialmakterna använde för att legitimera sin kolonisering av andra befolkningar och länder kan man lättare synliggöra liknande diskursiva inslag i postkolonial analys av nutida fenomen.

Begreppet 'kolonialism' definieras enligt nationalencyklopedin som “erövring, kontroll och exploatering av områden utanför kolonisatörens primära territorium” (NE 2019). En bredare definition hittar vi dock i Loombas bok *Kolonialism/Postkolonialism*. Här beskrivs betydelsen av kolonialism som “övertagandet av ett främmande territorium, beslagtagande av materiella tillgångar, exploatering av arbetskraft och inblandning i en annan nations politiska och kulturella strukturer” (Loomba 2008, s. 21).

De metoder som användes av kolonialmakterna för att legitimera sina handlingar varierade mellan länderna men de hade alla gemensamma drag. Under 1800- och 1900-talet var det många europeiska kolonisatörer som legitimerade kolonialismen som “[...] vetenskapens och förnuftets triumf över vidskepelsens krafter [...]” (Loomba 2008, s. 34). Att legitimera kontrollen av territorium med argument om att sprida kunskap till de “mindre vetande” användes flitigt. Att sprida kapitalismens kunskap om arbete och kapital samt ekonomisk tillväxt ansåg många européer var en skyldighet de hade till den mindre utvecklade världen (Loomba 2008, s. 34–35).

2.4.2 Orientalism

Med hjälp av begreppet "orientalism" förklarar forskaren Edward W. Said hur orienten konstruerades genom västerländsk litteratur under kolonialtiden. Öst och väst framställdes som två geografiskt avgränsade områden som stod i ett dikotomt förhållande till varandra och där öst hela tiden kom att representera "den andre". Därmed konstruerades öst som ett homogent område utan någon diversifiering eller komplexitet av varken befolkningar eller kulturer.

Denna motsatsställning skapade en diskurs som hjälpte till att forma den västerländska självbilden som överlägsen och högre stående. Det konstruerades ett distanserat förhållande parterna emellan där den överordnade parten nedvärderade den underordnade (Said 2016).

2.4.3 Paternalism

Ett annat begrepp som förekommer inom postkolonial teori är "paternalism". Begreppet kommer från det latinska ordet "pater" som betyder att handla som en fader eller behandla någon som ett barn. I dagens samhälle definieras begreppet ofta som handlingen att göra något man anser vara bra för någon annan utan dennes medgivande. Paternalismen anses paradoxal då handlingarna från den överordnade parten ofta är välvilliga men samtidigt bindande och tvingande för den underordnade parten. Paternalistiska handlingar ökar den underordnades livskvalité på bekostnad av deras frihet (Suber 1999).

Paternalister anser att de kan ta bättre beslut och därav är visare än den underordnade parten, vilken de då indirekt hänvisar till som mindre benägen att fatta korrekta beslut (ibid). Denna maktdynamik mellan överordnade och underordnade parter kan utläsas i många koloniala och postkoloniala diskurser och används enligt postkolonial teori som ett sätt för kolonialmakter att legitimera sin inblandning i de länder de koloniserat. Att legitimera sin kontroll över ett territorium med argument om spridandet av vetenskap och moral, som tidigare nämnts i punkten ovan, kan ses som ett tecken på paternalism.

2.4.4 Neokolonialism

Ett teoretiskt begrepp som ofta kopplas till postkolonialismen är neokolonialism. I boken *Global politics* diskuterar författaren Kate Manzo huruvida postkolonialism och neokolonialism kan sammankopplas under samma teori. Även om det finns blandade åsikter kring detta är antagandet att postkoloniala studier kan innehålla en bred uppsättning av teoretiska perspektiv, däribland neokolonialism. För att hänvisa till bokens slutgiltiga konstaterande:

There is no necessary contradiction in terms between neo-colonialism and postcolonialism and, more generally, between neo-Marxist thought and postcolonial theory. Their common frame of reference is the contemporary effects of colonial power relations over time (Manzo 2014, s. 334).

Vi kommer därför i denna uppsats att behandla begreppen postkolonialism och neokolonialism som synonymer.

2.4.5 Problematisering av teorin

En förutsättning för att vi ska kunna använda postkolonialismen som teori i vår uppsats är att vi använder oss av en bred definition av begreppen postkolonialism/neokolonialism. Då båda dessa teorier baseras på antagandet att de gamla kolonialistländernas dominans över de tidigare kolonierna finns närvarande än idag är många av teorins analyser baserade på antagandet att det finns en relation mellan ett koloniserande "vi" och ett kolonialiserat "de". Det är framför allt de gamla europeiska stormakternas koloniala makt som analyseras och diskuteras som dominerande i världssystemet. Ett alltför snävt europeiskt perspektiv på postkolonialismen blir därför problematiskt för oss då vår analys ska utgå från relationen mellan Kina och Afrika, alltså länder som ur ett eurocentriskt perspektiv traditionellt har betraktats som utvecklingsländer.

Vi har dock för avsikt att analysera Kinas porträtterande av Afrika ur ett postkolonialt perspektiv för att se huruvida eventuella maktrelationer och maktdynamiker mellan Kina och de afrikanska länderna kan tolkas på samma sätt som den relation de europeiska länderna har med sina gamla kolonier.

Kolonialmakter har under historien använt olika metoder för att behålla sin makt och legitimera sin inblandning och närvaro i sina kolonier. Att metoderna och diskurserna från de olika kolonialmakterna har varierat är viktigt att belysa då en kritik mot postkoloniala studier gäller just det faktum att postkolonial teori tenderar att generalisera det postkoloniala utfallet i världen (Loomba 2008, s. 29)

Då postkolonialismen syftar till att kritisera och stå i opposition till dominerande teorier och diskurser är det lätt att skilda geografiska platser flyter samman och att man ser den koloniserade världen som en homogen plats istället för ett antal länder, alla med olika historia, problematik och förutsättningar. Dock kan man även argumentera för att kolonialismen skapade likartade förhållanden av ojämlikhet och dominans över hela världen trots sina olika metoder (ibid).

Därav kan man dra slutsatsen att om det är maktdynamiker och förhållanden mellan stater man vill undersöka i ett postkolonialt perspektiv kan man legitimera användningen av de generella slutsatserna inom teorin. Trots detta är det viktigt att ha homogeniseringen av den koloniala världen i åtanke vid analysen.

3 Metod

Som metod i denna uppsats har vi valt att göra en diskursanalys, med den diskursteoretiska begreppsapparaten som grund. Diskursteori saknar ett praktiskt ramverk och tillvägagångssätt, då Laclau och Mouffe sällan intresserade sig för att analysera enstaka material utan syftade ofta till att analysera större sammanhang (Winther Jørgensen - Phillips 2000, s. 57).

Med detta sagt har vi istället baserat vårt metodologiska tillvägagångssätt på Winther Jørgensen och Phillips bok, där de strävar efter att konkretisera Laclau och Mouffes diskursteori som analysmetod. Det är kategoriseringen av ord in i element, nodalpunkter, artikuleringar, flytande signifikanter, antagonism och hegemonier som är de delar där vi tagit inspiration och hjälp av Winther Jørgensen och Phillip.

3.1 Tre infallsvinklar

För att kunna genomföra studien på ett strukturerat sätt har vi valt att dela in analysen i tre delar.

Utifrån diskursteorins grundantaganden och uppsatsens frågeställning – hur konstruerar Kina sitt samarbete med Afrika på forumet FOCAC – kan vi härleda tre infallsvinklar att besvara frågan utifrån. För att förstå hur Kina konstruerar sitt samarbete med Afrika måste vi även undersöka hur Kina konstruerar sig själva samt Afrika.

De tre infallsvinklarna introduceras nedan.

- Hur konstruerar Kina sig själva i relation till Afrika?
- Hur konstruerar Kina relationen till Afrika?
- Hur konstruerar Kina Afrika?

3.2 Metodologiskt tillvägagångssätt

Metodologiskt kommer analysen genomföras i följande steg. Med hjälp av dessa tre steg ämnar vi att dra slutsatser om huruvida det finns postkoloniala tendenser i Kinas diskurs på FOCAC eller inte.

1. Identifiera de element, moment och artikuleringar som har en hög frekvens samt är relevanta för frågeställningen. I samband med detta identifiera de element som går att tolka som nodalpunkter.

2. Kategorisera materialet från steg 1 enligt de två diskurserna, antikolonialt och postkolonialt.
3. Analysera hur Kina konstruerar sig själva, sin relation till Afrika och aktören Afrika med hjälp av begreppen hegemoni, antagonism och flytande signifikanter.

3.2.1 Metodologisk teorianvändning

För att utföra steg 2 har vi på förhand plockat ut ett antal dikotomier som definierar postkoloniala och antikoloniala diskurser.

Med inspiration från Martin Hall och John M. Hobsons artikel, som diskuterades under punkt 1.3, har vi valt att lägga upp vår analys med hjälp av dikotomin antikolonialism och postkolonialism. Då deras utgångspunkt var att undersöka huruvida liberal IR-teori har imperialistiska och/eller antiimperialistiska diskursiva tendenser, har vi valt en liknande mall, men med syftet att undersöka huruvida Kinas konstruktion av Afrika och deras samarbete är antikolonial eller postkolonial.

Utifrån vårt syfte, problemformulering och teori har vi identifierat tre klassificeringar att utgå från i analysen. Dessa tre introduceras nedan.

Antikolonial diskurs	Postkolonial diskurs
<p>Antipaternalism Alla aktörer agerar självständigt och fattar sina egna beslut. Alla aktörer har ett individuellt ansvar och fri vilja. Fokus på aktörerna.</p>	<p>Paternalism En maktdynamik där den överordnade gör antagandet att den underordnade inte kan agera självständigt. Den överordnade fattar de beslut de anser bäst åt den underordnade. Fokus på aktörerna.</p>
<p>Horisontellt samarbete Ett samarbete som bygger på likställda villkor där jämlika aktörer kan dra samma fördelar av samarbete. Fokus på relationen.</p>	<p>Vertikalt samarbete Ett hierarkiskt samarbete där olika aktörer har olika mängd ansvar. De olika aktörerna kan dra olika fördelar av samarbetet. Fokus på relationen.</p>
<p>Diversifierad porträttering Porträtteringen och synen på Afrika som en kontinent med flera självständiga stater och länder med olika förutsättningar. Befolkningarna behandlas som differentierade och komplexa.</p>	<p>Orientalistisk porträttering Porträtteringen och synen på Afrika som ett land, reduceringen av enskilda stater och länder och behandlingen av befolkningarna som en homogen grupp.</p>

Tabell 1. Visualiserar kategoriseringen antikolonial diskurs och postkolonial diskurs.

4 Material och avgränsningar

Som empiriskt material till vår undersökning har vi avgränsat oss till material på forumet FOCAC. Detta då det är en officiell mötesplats för Kina och majoriteten av de afrikanska länderna utan inblandning från externa aktörer såsom FN, EU och liknande. Tidsmässigt har vi avgränsat oss till den senaste konferensen mellan länderna som hölls i Peking 2018. Detta då vi inte avser att göra en jämförelse över tid. Det är därför mest relevant att ta materialet från den senaste konferensen.

Då vår frågeställning syftar till att se hur Kina konstruerar sitt samarbete till Afrika har vi därefter också endast valt att fokusera på material producerat av Kina. Av det material som Kina producerat inför konferensen i Peking 2018 har vi valt ut två huvudkällor.

4.1 Work Together for Common Development and a Shared Future

Den ena källan är det öppningstal som Kinas president Xi Jinping höll i början av konferensen, titulerat “Work Together for Common Development and a Shared Future” (Jinping 2018).

Då öppningstalet syftar till att sammanfatta Kinas roll på FOCAC samt intentionerna med samarbetet anser vi att det är en relevant källa för att kunna besvara vår frågeställning.

4.2 A Shared Dream, A Shared Future

Den andra källan vi har valt ut är introduktionsvideon “A Shared Dream, A Shared Future” som China Media Group producerade till öppningsceremonin på konferensen i Peking 2018. Videon är 13 minuter lång och syftar precis som Xi Jinpings tal till att presentera samarbetet mellan Kina och Afrika samt deras gemensamma framtid ur ett kinesiskt perspektiv (CGTN 2018).

China Media Group beskriver introduktionsvideons syfte som att den ska belysa det lyckade samarbetet mellan Kina och Afrika. Man vill lyfta de lyckade projekt som skett inom jordbruk, infrastruktur, sjukvård, utbildning, sport och kultur. Man vill också uppmärksamma det faktum att relationen mellan Kina och Afrika är stark och stabil och att Kina alltid kommer stötta Afrika i detta bilaterala samarbete (CGTN 2018).

Som vi nämnde i teoriavsnittet, under punkt 2.2, kan diskursteori användas för att analysera såväl icke-språkliga fenomen som språk. Att analysera visuellt

material med hjälp av diskursanalys är inte ovanligt. Lene Hansen, professor inom forskningsområdet internationella relationer vid Köpenhamns universitet har skrivit ett flertal artiklar där hon använt sig av diskursanalys för att undersöka bilder och dylikt (University of Copenhagen 2019). Hon har bland annat skrivit artikeln “How images make world politics: International icons and the case of Abu Ghraib” där hon undersökte fotografierna från Abu Ghraib fängelset i Irak diskursanalytiskt (Hansen 2014). Med hänsyn till detta anser vi att detta materialval passar väl in med vår teori och metod.

4.3 Reflektioner

Vi anser att dessa två material kompletterar varandra då de innehåller både tal, skrift och bilder samt har samma sorts uppgift, att presentera Kinas bild av Afrika och deras samarbete. Genom att avgränsa oss till två huvudmaterial och göra både en text och visuell analys tillåter det oss att gå in djupare i materialet och på ett tydligare sätt kunna besvara vår frågeställning.

Då det valda materialet är på engelska och uppsatsen är på svenska har vi i arbetet valt att inte översätta vissa begrepp och meningar, utan istället behållit dem på originalspråk. Vi är medvetna om att engelska inte är vårt modersmål. Detta anser vi dock inte vara problematiskt då vi båda studerat akademisk engelska sedan tidigare och anser att våra engelska kunskaper är tillräckligt goda för att kunna bearbeta det valda materialet på originalspråk.

5 Analys

Under detta kapitel presenteras uppsatsens analys och resultat. Analysen utgår från vårt primärmaterial vilket är Xi Jinpings tal “Work Together for Common Development and a Shared Future” och introduktionsvideon “A Shared Dream, A Shared Future”.

Analysen är uppdelad i tre delar. I den första delen identifieras de element, moment och artikuleringar som har en hög frekvens samt anses vara signifikanta för frågeställningen. Här identifieras även de element som vi tolkar som nodalpunkter, allt detta enligt de tre tidigare nämnda infallsvinklarna. I den andra delen kategoriseras materialet enligt diskurserna kolonialt och antikolonialt. I den tredje och sista delen analyseras tidigare resultat med hjälp av begreppen hegemoni, antagonism och flytande signifikanter.

I analysen kommer alla tecken som är föremål för analys *kursiveras* och direkta citat från talet och videon kommer visas med citationstecken.

5.1 Element, moment, artikuleringar och nodalpunkter

För att strukturera analysen har vi kategoriserat elementen, momenten, artikuleringar och nodalpunkter utifrån de tidigare nämnda infallsvinklarna.

5.1.1 Talet

5.1.1.1 Hur konstruerar Kina sig själva?

En av de viktigaste nodalpunkterna vi identifierat i vår analys är tecknet *China*. I talet konstrueras i stort sett alla artikuleringar kring *China* och deras mål med samarbetet. Detta illustreras väl med elementet *will* som tillsammans med nodalpunkten får en speciell innebörd. *China will*, alltså Kinas intentioner med olika projekt i samarbetet FOCAC nämns 19 gånger i talet, medan en motsvarande artikulering *Africa will* nämns 0 gånger (Jinping 2018). Detta kan tolkas som att Kina i talet lägger ett stort fokus på sina egna projekt och intressen med samarbetet. Här konstruerar sig Kina som den drivande aktören.

“China is ready to play a constructing role in promoting peace and stability in Africa [...]” (Jinping 2018). I denna artikulering med nodalpunkten *China* sätts alltså Kina i samma kontext som elementen *peace* och *stability*, där det antyds att Kina kan spela en konstruktiv ledarroll för att bidra med fred och stabilitet i Afrika.

En annan nodalpunkt som vi hittat är tecknet (*the*) *international community*. I talet refererar Jinping till *the international community* som någonting Kina ska ta ansvar för. “China is fully aware that long-term stability, security, development and invigoration for Africa is not only the longing of the African people; it is also the responsibility of the international community.” (Jinping 2018). Genom denna artikulering konstruerar Kina sig själva som en del av *the international community*, samtidigt som Afrika exkluderas från samma samfund. Därmed presenteras Afrika som något skilt från Kina och resten av *the international community*. Här kan man även tolka *responsibility* som ett element kopplat till *the international community*, i detta fall ansvaret för *the international community* att se till Afrikas utveckling.

En annan nodalpunkt är tecknet *country*. I citatet “China, the world's largest developing country, [...]” (Jinping 2018), kan vi se att genom artikuleringen *developing country*, där de sätter tecknet *country* i relation till elementet *developing* konstruerar Kina sig själva som ett utvecklingsland. Detta kan även visas med citatet “With similar fate in the past and a common mission, China and Africa have extended sympathy to and helped each other throughout all the years.” (ibid). Här används nodalpunkterna *China* och *Africa* och elementen *similar fate* och *common mission* för att betona att båda aktörerna har samma kolonialistiska historia och samma framtida utmaningar. Kina konstruerar sig alltså som ett utvecklingsland likställt med Afrika.

Nodalpunkten *helper* kan vidare också användas för att förklara Kinas konstruktion av sig själva gentemot Afrika. Citatet “China follows the principle of giving more and taking less, giving before taking and giving without asking for return” (Jinping 2018) med elementet *giving* i centrum visar på hur Kina vill presentera sin egen roll i samarbetet.

5.1.1.2 Hur konstruerar Kina relationen?

En väsentlig nodalpunkt i hur Kina konstruerar sin relation till Afrika är *cooperation*. Nodalpunkten nämns 55 gånger i talet och är det begrepp i stort sett all diskurs kopplas till. Element som ofta sätts ihop med *cooperation* är *south-south* samt *win-win*. *Win-win cooperation* nämns fem gånger och *south-south cooperation* tre gånger (Jinping 2018). I dessa ihopsatta artikuleringar används nodalpunkten för att betona att samarbetet är jämlikt och positivt för båda aktörerna.

Andra element som kopplas till *cooperation* är *friend(ship)*, *partner(ship)* och *shared future*. *Friend(ship)* nämns nio gånger, *partner(ship)* sex gånger och *shared future* 12 gånger (Jinping 2018). Dessa element tolkar vi används precis som *win-win* och *south-south* för att förklara hur relationen mellan Kina och Afrika är uppbyggd och vilka kvalitéer i relationen som betonas. Dessa artikuleringar kan man tolka som att Kina porträtterar sin relation som jämlik med Afrika. De är båda sydregioner som tillsammans arbetar för ett gemensamt mål och utveckling i både Afrika och Kina.

I talet nämns också element som i diskursen inom FOCAC har en viss innebörd både språkligt och politiskt. *Five-no principle (approach)* används av Kina för att förklara hur relationen är uppbyggd och vilka premisser den bygger på. I denna diskurs kan man tolka *Africa* som en nodalpunkt. I delen om *five-no approach* skrivs följande om Afrika, “We respect Africa, love Africa and support Africa. We follow a "five-no" approach in our relations with Africa [...]” (ibid).

Afrika är alltså i centrum och citatet tyder på att Kinas politik är utformad utefter deras respekt och kärlek till Afrika. Det faktum att Kina inte kommer lägga sig i afrikanska länders inrikesfrågor motiveras alltså här av aktörernas nära relation.

En annan nodalpunkt man kan utgå från i analysen gällande relationen mellan aktörerna är när ländernas namn sätts samman till *China-Africa*. Denna sammansättning som hittas 40 gånger i talet används främst vid utskrivningen av förkortningen FOCAC som är just Forum on China Africa Cooperation. Dock kan man även hitta denna nodalpunkt tillsammans med element såsom *community*, *mutual help*, *solidarity* och *peace*. Ett exempel på detta är citatet “[...] let us build a China-Africa community with a shared future that enjoys common security. People that have gone through adversity value peace most.” (Jinping 2018). Detta kan man tolka som ännu en kinesisk konstruktion av en jämlik relation mellan aktörerna.

Elementet *shared future* används även i talet som ett argument för ett djupare och jämlikt samarbete på grund av deras liknande historiska erfarenheter. “China the world’s largest development country, and Africa, the continent with the largest number of development countries, have long formed a community with a shared future.” (Jinping 2018).

5.1.1.3 Hur konstruerar Kina Afrika?

Precis som inom de andra infallsvinklarna är även här *Africa* en nodalpunkt för att förstå Kinas konstruerande av Afrika. Element som kan kopplas ihop med *Africa* är *land*, *continent* och *country(ies)*. *African countries* nämns 13 gånger i talet medan *land* nämns en gång och *continent* tre gånger. Bara benämningen *Africa(n)* utan närmare bestämning om de syftar på länder eller hela kontinenten nämns 103 gånger. De enda afrikanska länder som faktiskt nämns vid namn är Gambia, Sao Tome and Principe and Burkina Faso (Jinping 2018). Här konstruerar Kina Afrika främst som en homogen aktör.

Med *Africa* som fortsatt nodalpunkt kan vi se att Jinping ett flertal gånger artikulerar begreppen *Africa* med *brother*. Detta kan vi se genom dessa tre citat, “[...]I also wish to extend, through you, the best regards and cordial greetings of the Chinese people to the brotherly people of Africa.” (Jinping 2018), “For China, we are always Africa's good friend, good partner and good brother.” (ibid), “We will fully honor the promises we have made to our African brothers.” (ibid). Här konstruerar Kina Afrika som sin jämlike bror.

Andra element man kan relatera till nodalpunkten *Africa* är *help*, *support* och *provide*. Exempel på detta är citatet “China will do more to help Africa alliviate poverty, pursue development, increase employment and income and better the life of its people” (Jinping 2018). Genom citat som detta konstruerar Kina Afrika som en aktör i behov av hjälp och där Kina kommer in för att stötta dem i deras utveckling.

5.1.2 Videon

För att analysen av videon ska kunna ske utifrån den metod och teori som vi valt för uppsatsen har vi i videon behandlat personer med kinesiskt ursprung som *China* och personer med afrikanskt ursprung som *Africa*. Detta för att kunna dra

slutsatser om vilka förhållanden som Kina vill konstruera mellan de båda aktörerna.

När vi hittar element och nodalpunkter i videon döper vi dem själva utefter de begrepp vi tolkar passar bäst ihop med bilden vi identifierat. För att analysen ska vara så konsekvent och begriplig som möjligt har vi valt att skriva de funna elementen och nodalpunkterna på engelska och därmed använda samma metod som användes i analysen av talet.

5.1.2.1 Hur konstruerar Kina sig själva?

I videon är element som kan kopplas till nodalpunkten *China* bland annat *developed country*. Detta element kan sedan i sig självt ses som en nodalpunkt med andra element kopplat till sig. I detta fall identifierar vi element såsom *technology*, *infrastructure* och *well educated labour*. Elementen *technology* och *infrastructure* identifierar vi genom bilder på exempelvis ett kinesiskt höghastighetståg (CGTN 2018, 00:53), bilder från en av Kinas största städer Shanghai (ibid, 00:52) samt uppskjutningen av en kinesisk rymdraket (ibid, 01:15). Även alla de infrastrukturprojekt som Kina bidrar till i de afrikanska länderna visas upp i videon och visar på landets kunskap om infrastruktur och utveckling. Något som visar på att Kina konstruerar sig själva som ett utvecklat och högteknologiskt land.

Totalt visas exempel på Kinas investeringar och projekt i olika afrikanska länder 78 gånger i videon. Majoriteten av dessa kan kopplas till de element som finns kring nodalpunkten *developed country*. Till exempel visas *well educated labour* genom bilder på kinesiska medborgare som arbetar som lärare (ibid, 07:03), läkare (ibid, 10:22) samt anställda på laboratorium (ibid, 04:44, 07:02). Även *infrastructure* och *development* visas genom de olika projekt som presenteras, till exempel genom en inzoomning på en tågräls i ett av projekten där rälsen har kinesisk text inskriven (ibid, 04:04).

Handlingen, att förklara något, att lära ut, kan tolkas visas i videon totalt 23 gånger. 20 av dessa gånger är det en kinesisk medborgare som spelar den aktiva rollen i fråga. Den aktiva aktören, i detta fall kinesiska medborgare, är den som pekar, visar och förklarar för den passiva aktören, vilket i dessa fall är afrikanska personer. Detta kan vi exempelvis se minut 02:30, 05:25 och 05:45 (CGTN 2018). Dessa handlingar har vi sammanfattat till nodalpunkten *helper*, akten när en aktör hjälper en annan. Andra exempel som kan kopplas till detta är element såsom *humanitarian aid*, samt *peacekeepers*.

Dessa visas och därmed artikuleras i videon genom Kinas hjälpinsatser i afrikanska länder (ibid, 10:53) samt kinesiska trupper inom FN:s militära interventioner i Afrika (ibid 11:03-11:07).

5.1.2.2 Hur konstruerar Kina relationen?

Relationen mellan Afrika och Kina konstrueras i videon framför allt som en dikotomi mellan nodalpunkterna *China* och *Africa*. Olika element kopplas till varje nodalpunkt som i sin tur ställs i kontrast till varandra. Detta hittas i videon bland annat när de efter varandra visar bilder på en kinesisk medborgare som springer på en löparbana i en arena för att därefter visa bilder på afrikanska

personer i traditionella dräkter springandes på en savann (CGTN 2018, 03:34-03:35).

Ett annat exempel är att bilderna på kinesiska medborgare oftast visar välutbildade personer i arbete (ibid, 07:03, 10:22, 04:44, 07:02), medan bilderna som visar afrikanske personer genomgående i filmen visar bilder på personer i traditionella dräkter som antingen dansar och/eller trummar, i exempelvis minut 00:15, 00:23, 00:28 (ibid).

Ett annat tydligt exempel är vid minut 08:50, där en person klädd i traditionell dräkt trummar och dansar utanför en nybyggd och modern byggnad. Totalt visas bilder på afrikanska personer på detta sätt 20 gånger genom videon (ibid). Dessa motsägelsefulla bilder skapar olika element kopplade till varje nodalpunkt. Vi tolkar element till *China* att vara, som även i tidigare infallsvinkel, *well educated labour* medan *Africa* kopplas till andra element som *cultural expressions* i form av dans, trummor och traditionella kläder.

En annan nodalpunkt vi kan hitta är *cooperation*. I videon visas frekvent olika scener där afrikanska och kinesiska personer samarbetar på olika projekt. Som tidigare nämnt visas bilder där en kinesisk medborgare hjälper en afrikansk person 20 gånger i videon vilket kan tolkas som en hjälpande relation, med elementet *helper* som centralt. Andra element som kan kopplas till *cooperation* är *positive actions* såsom tummen upp och stora leenden som reaktion till ländernas relation. Dessa kan hittas genomgående genom videon men framför allt i slutet som en sammanfattning på FOCAC:s samarbete (CGTN 2018, 12:15-12:30).

Liknande element som hittas i talet går även att finna i texten som visas i samband med videon. Citatet lyder, "For Africa, China is forever a good friend, a good partner and a good brother." (CGTN 2018). Här tyder denna artikulering på en jämlik relation mellan nodalpunkterna med hjälp av element som *brother*, *partner* och *friend*.

Ett ytterligare exempel på detta är det sista citatet i videon, "Let us join hands, pool the vision and strength of the 2.4 billion Chinese and Africans and open a new era of China-Africa win-win cooperation and common development. A shared dream, a shared future" (ibid). Nodalpunkten *cooperation* sätts i texten ihop med element såsom *development*, *win-win* samt *shared*, här tillsammans med *dream* och *future*, vilket ytterligare styrker konstruktionen av den jämlika relationen.

5.1.2.3 Hur konstruerar Kina Afrika?

I konstruktionen av Afrika är återigen *Africa* en central nodalpunkt. I denna infallsvinkel kan man hitta andra element än de tidigare nämnda. Återkommande genom videon presenteras *Africa* genom element såsom *nature* och *culture*. *Nature* illustreras genom frekventa bilder av stereotypisk afrikansk natur som till exempel savanner med elefanter och zebbor, exempelvis vid minut 00:27, 00:33 och 02:20 (CGTN 2018). *Culture* illustreras som tidigare nämnt genom afrikanska personer iklädda traditionella dräkter, ofta trummande eller dansande. Här konstruerar Kina Afrika som en homogen plats med fokus på traditionell kultur.

En annan nodalpunkt kopplad till Kinas konstruktion av Afrika är *development*. När majoriteten av de afrikanska länderna presenteras i videon görs det genom bilder från olika projekt som Kina gör genom FOCAC i respektive land. Detta skapar en bild av ett Afrika under utveckling. Detta förs även vidare i

segmentet som handlar om elförsörjning i Afrika (CGMT 2018, 06:24-06:40). Här visas hur ett antal infrastrukturprojekt ger elförsörjning till afrikanska hem och städer, och hur platserna går från mörker till ljus. Samma sak sker med segmentet om vattenförsörjning (ibid, 07:42-07:46). Ett element som kan kopplas till detta är *gratefulness* då de kinesiska investeringarna visade i videon blir besvarade med stor tacksamhet och glädje från de afrikanska personerna. Exempel på detta är vid minut 04:13, 07:46 samt 08:24 (ibid).

Som tidigare nämnt visas det i videon bilder där en kinesisk medborgare hjälper en afrikansk person 20 gånger. Motsatt relation däremot, bilder där en afrikansk person hjälper en kinesisk person, sker två gånger och då i samband med elementet *culture*, i detta fall danslektioner (CGMT 2018, 08:25). Denna skillnad i hjälpande segment kan kopplas till nodalpunkten *Africa* och förklaras med elementet *needing help*.

5.2 Antikolonial och postkolonial diskurs

För att genomföra denna del av analysen har vi valt att dela upp styckena enligt antikolonial eller postkolonial diskurs. I respektive diskurs delas resultaten från punkt 5.1.1 och 5.1.2 in i de tre underordnade dikotomierna paternalism-antipaternalism, vertikalt-horisontellt samt orientalistisk-diversifierad porträttering som introducerades under punkt 3.2.1.

5.2.1 Antikolonial diskurs

5.2.1.1 Antipaternalism

Ett tecken som pekar på en antipaternalistisk konstruktion är nodalpunkten *Africa* och elementet *five-no principle* som identifieras under 5.1.1.2. Genom detta ger Kina de afrikanska länderna ansvar och säkerställer att Kina inte kommer blanda sig i de enskilda ländernas inrikesfrågor.

5.2.1.2 Horisontellt samarbete

I punkt 5.1.1.1 och punkt 5.1.1.2 diskuteras hur Kina konstruerar sig som ett utvecklingsland likställt med Afrika. Denna argumentation med elementen *common mission* och *shared future* kring nodalpunkterna *China* och *Africa* visar på en horisontell relation där de två aktörerna samarbetar på lika villkor. Även element såsom *mutual help* och *common development* används för att förstärka denna horisontella argumentation.

Under punkt 5.1.1.2 introducerades nodalpunkten *cooperation*. När *cooperation* artikuleras tillsammans med elementen *win-win* och *south-south* tyder detta på att Kina konstruerar ett horisontellt samarbete. *Win-win cooperation* konstrueras här som ett samarbete där alla parter ska kunna dra samma fördelar.

South-south cooperation går i linje med *win-win cooperation* men där betoning läggs på att det är en syd-syd relation och att det är jämlikt mellan länderna just för att de båda är sydregioner. Som nämnt under samma punkt kan även elementen *brother*, *partner(ship)* och *friend(ship)* kopplas till nodalpunkten *cooperation*. Här konstruerar Kina Afrika som en bror, en partner och en vän vilket tyder på konstruktionen av ett horisontellt samarbete mellan aktörerna.

5.2.1.3 Diversifierad porträttering

Som tidigare nämnt i punkt 5.1.1.3 refererar Jinping i talet till Afrika som en kontinent tre gånger och som land 13 gånger. Detta tillsammans med att de i videon visar sekvenser från olika afrikanska länder kan tolkas som att de ser på Afrika som en kontinent med ett antal olika länder och inte som en homogen grupp.

5.2.2 Postkolonial diskurs

5.2.2.1 Paternalism

Utifrån punkt 5.1.1.1 identifierar vi artikuleringen *China will*, som uppkom 19 gånger i talet, som ett tecken på paternalism. Detta då Kina förklarar hur de ska hjälpa Afrika att nå sina mål. Detta i kombination med att artikuleringen *Africa will* inte förekommer någonstans i talet ger en indikation på att den underordnade parten (Afrika) inte kan agera självständigt utan Kina tar på sig rollen som den ansvariga parten i förhållandet.

Två andra tecken på paternalism finns vid nodalpunkterna *helper* och *Africa* under punkt 5.1.1.3 och punkt 5.1.2.1. Detta ses genom nodalpunkten *Africa* tillsammans med elementen *help*, *support* och *provide* och nodalpunkten *helper* artikulerat tillsammans med elementen *humanitarian aid* och *peacekeepers*. Med hjälp av dessa artikuleringar konstruerar Kina sig själva som den hjälpande handen och Afrika indirekt den underordnade som behöver Kinas hjälp.

Under punkt 5.1.1.1 identifierades *China* som nodalpunkten och *peace* och *stability* som element, där artikuleringen tydde på att Kina vill ta en konstruktiv ledarroll i Afrika. Detta kan ses som ett paternalistiskt drag då Kina vill ta ett större ansvar för och i Afrika, då de inte anses kunna göra det själva. Stabilitet och fred blir något som den afrikanska aktören inte kan uppnå självständigt.

Nodalpunkten *cooperation* identifierades i punkt 5.1.2.2 tillsammans med elementen *helper* och *positive actions*. Dessa visas i videon som bilder när kinesiska personer hjälper afrikanska personer med olika projekt, och även den reaktion denna hjälp skapar med stora leenden och tummen upp från afrikanska personer. Detta kan man koppla till paternalism och det faktum att Kina vill ta en ledarroll för att göra gott i Afrika.

Nodalpunkten *helper* med elementet *giving* i punkt 5.1.1.1 visar vidare på hur det finns paternalistiska drag i Kinas relation till Afrika. Genom att förklara hur de ska ge till Afrika utan att begära någonting tillbaka anspelar på

paternalistiska drag om att ge för godhetens skull utan att kräva någonting tillbaka från den underordnade parten.

5.2.2.2 Vertikalt samarbete

I punkt 5.1.1.1 beskriver Kina hur de själva identifierar sig som en del av nodalpunkten *the international community* och hur de tillsammans med *the international community* har ett ansvar, enligt elementet *responsibility*, för Afrikas utveckling. Detta visar på att Kina konstruerar ett vertikalt samarbete med resterande medlemmar i *the international community* som överordnad part och Afrika som underordnad.

I videon ser man även andra exempel på att Kina konstruerar en vertikal relation till Afrika. Som beskrivet i 5.1.2.1 ser man hur nodalpunkterna *China* och *developed country* och elementen *well educated labour*, *infrastructure* och *technology* visar ett Kina som konstruerar sig själva som ett välutvecklat industriland. Detta tillsammans med nodalpunkterna *cooperation*, *China* och det tillhörande elementet *helper* skapar en bild av Kina som överordnad Afrika. Även de bilder som nämns i punkt 5.1.2.3 som kopplades till nodalpunkten *development* och elementet *gratefulness* där afrikanska personer visar tacksamhet för kinesiska investeringar förstärker denna vertikala relation.

5.2.2.3 Orientalistisk porträttering

Genom i stort sett hela talet talar Xi Jinping om Afrika i obestämd form. Han refererar till Afrika utan att precisera om han talar om kontinenten eller specifika länder totalt 103 gånger, något som kan tolkas som en vaghet i huruvida han refererar till länderna som en homogen grupp eller inte. Som tidigare nämnt i punkt 5.1.1.3 preciserar han med *continent* tre gånger och *country(ies)* 13 gånger, men majoriteten av gångerna nämner han Afrika utan att precisera, något som alltså tyder på en konstruktion av Afrika som en enhet.

Under punkt 5.1.2.2 tolkades *cultural expression* som element i samband med nodalpunkten *Africa*. Här går detta i enlighet med klassificeringen 'orientalistisk porträttering', där befolkningarna i traditionell klädsel, dansande och trummande blir reducerad till en homogen grupp. Detta går även att se i videon, vid punkt 5.1.2.3 vid artikuleringar där *Africa* är nodalpunkten och *nature* och *culture* är elementen. Här konstruerar Kina Afrika utefter de stereotyper som finns om Afrika och deras natur, som ofta kopplas till savanner, vilda djur och liknande. Återigen reduceras aktören Afrika till en homogen grupp, utan komplexitet.

Som presenterat i punkt 5.1.2.1 visar sekvenserna på afrikanska länder med kinesiska utvecklingsprojekt att Kina konstruerar Afrika som underutvecklat. Detta kan kopplas till nodalpunkten *development* där Kina konstruerar Afrika som en underutvecklad aktör i behov av hjälp. Trots att de här visar sekvenser från olika afrikanska länder kan helheten tolkas som att Afrika behöver lika mycket hjälp oavsett land. Det ges ingen nyanserad bild av att olika länder kan ha olika hög utvecklingsgrad och kontinenten ses därför som en homogen grupp.

5.3 Flytande signifikanter, antagonism och hegemoni

I det tredje steget av analysen ska vi använda oss utav de diskursteoretiska begreppen flytande signifikanter, antagonism och hegemoni som introducerades i teoriavsnittet.

China och *Africa* som vi tidigare identifierat som nodalpunkter, kan i detta steg även tolkas som flytande signifikanter. Flytande signifikanter definieras som element särskilt öppna för tillskrivning av betydelse och som olika diskurser försöker tillskriva sin specifika mening till.

Baserat på resultaten i steg ett och två kan vi identifiera att de två primärmaterialen innehåller de två diskurser vi ämnat att undersöka, Kina som antikoloniala alternativt postkoloniala i sitt samarbete med Afrika. I både talet och videon har *China* och *Africa* olika betydelser i den antikoloniala-postkoloniala kontexten. Att det finns en konflikt mellan de olika diskurserna om nodalpunkternas betydelse gör dessa till flytande signifikanter.

Majoriteten av de nodalpunkter som nämnts i analysen kan kopplas till dessa två flytande signifikanter och tillskrivs sin mening utefter både den flytande signifikanten i fråga samt den diskurs de tillhör. Till exempel i den antikoloniala diskursen kopplas nodalpunkten *developing country* till *China* och i den postkoloniala diskursen kopplas exempelvis nodalpunkten *developed country* till *China*. Här kan vi alltså se att samma flytande signifikant, i detta fall *China*, tillskrivs olika betydelse i de olika diskurserna.

Baserat på steg ett och två kan vi se att den dominerande diskursen i videon är den postkoloniala samtidigt som talet domineras av en antikolonial diskurs. Även om båda materialen är producerade av Kina är alltså två olika diskurser närvarande i Kinas konstruktion av deras samarbete med Afrika. Dessa två olika diskurser kan kopplas till antagonism och konflikten mellan olika identiteter. Som tidigare nämnt kan antagonism förklaras som hur en aktör med flera identiteter kan möta en konflikt där en identitet hindrar den andra, och båda identiteternas diskurser kolliderar. En sådan konflikt kan identifieras i Kinas diskurs på forumet FOCAC.

Båda dessa diskurser och de olika konstruktionerna av de flytande signifikanterna *China* och *Africa* formar ett antagonistiskt förhållande och konflikterande identiteter för Kina som diskursskapare. Samtidigt som de vill konstruera sig själva som ett antikolonialt utvecklingsland med Afrika som jämlike vill de också skapa en bild av sig själva som ett utvecklat land med ett ansvar att hjälpa Afrika på den internationella arenan. Denna antagonism visar på att det inte finns en dominerande diskurs inom Kinas konstruktion av sitt samarbete med Afrika och därmed att det inte råder hegemoni på det diskursiva koloniala fältet. Hegemoni som uppstår när en identitet är överordnad den andra har alltså inte uppstått och den antikoloniala och postkoloniala diskursen är fortfarande i konflikt.

6 Slutsats

6.1 Slutsats

Syftet med denna uppsats var att undersöka huruvida Kinas diskursiva konstruktion av Afrika och deras samarbete inom FOCAC är en del av en antikolonial eller postkolonial diskurs. Frågeställningen vi använde för att kunna besvara syftet var: Hur konstruerar Kina sitt samarbete till Afrika på forumet Forum on China-Africa Cooperation?

Efter vi analyserat vårt primärmaterial kan vi dra slutsatsen att både den antikoloniala och den postkoloniala diskursen är närvarande i Kinas konstruktion av samarbetet med Afrika. Genom att kolla på hur Kina konstruerar sig själva, relationen och Afrika kan vi se att den antikoloniala diskursen är mer närvarande i talet medan den postkoloniala diskursen visas tydligare i videon. Man kan alltså se en paradoxal antagonistisk relation mellan de båda diskurserna då Kina konstruerar sig som antikolonial och postkolonial samtidigt inom samma forum.

I den antikoloniala diskursen konstruerar Kina sig själva som ett sydland med liknande historia, framtid och utvecklingsprojekt som Afrika. Här presenteras även Afrika som jämlik med Kina och som en kontinent med en diversifierad befolkning och unika länder. Samarbetet konstrueras som ett horisontellt win-win samarbete där båda aktörerna kommer vinna lika mycket på deras gemensamma insatser.

I den postkoloniala diskursen konstruerar Kina sig själva som ett utvecklat land med ett ansvar att hjälpa Afrika med deras utvecklingsarbete. Här konstrueras ett vertikalt paternalistiskt samarbete med ojämlika förhållanden mellan aktörerna. Dessa två identiteter som Kina skapat genom de två diskurserna visar på en fortsatt antagonism och identitetskris för Kina som aktör på den afrikanska kontinenten.

Genom att konstruera Afrika som ett utvecklingsland i behov av hjälp konstruerar Kina samtidigt sig själva som ett välutvecklat överordnat land med uppdraget att hjälpa och utveckla det underordnade Afrika. Denna vertikala relation kan kopplas till Suids orientalism och det faktum att Kina konstruerar en bild av den underordnade parten Afrika som "den andre" och som något annorlunda de själva. Detta fenomen går även i enlighet med diskursteorins begrepp "den konstituerande utsidan", där sättet som Kina konstruerar Afrika samtidigt säger någonting om hur Kina konstruerar sig själva.

Den slutsats vi kan dra av analysen är alltså att Kina konstruerar sitt samarbete till Afrika genom två olika diskurser, den postkoloniala och den

antikoloniala. Dessa två diskurser har en antagonistisk relation till varandra och tävlar om vilken som ska bli dominerande och vara i hegemoni. Än så länge har ingen hegemoni skapats och därmed är Kinas konstruktion av sitt samarbete till Afrika fortfarande tvetydig.

6.2 Diskussion

Som nämnt ovan kunde vi se att den antikoloniala diskursen är mer framträdande i talet, medan den postkoloniala diskursen syns mer i videon. Det kan finnas flera orsaker till detta, vilket egentligen ligger utanför denna uppsats syfte, men något vi valt att kort diskutera här.

En tänkbar orsak till skillnaden mellan videon och talet skulle kunna vara den diplomatiska aspekten. Då ett tal av en politisk figur, i detta fall Kinas president, enligt politiska normer kräver ett visst diplomatiskt och generellt språk framhävs den antikoloniala diskursen mer. Introduktionsvideon å andra sidan kan antas inte erhålla en lika central roll som öppningstalet och därmed ställs det inte samma diplomatiska krav på videon.

Även det faktum att mycket av den postkoloniala diskursen visas indirekt genom bilder och inte genom texten i videon gör den postkoloniala diskursen svårare att identifiera. Videon blir därmed mer öppen för tolkningar och inte lika tydligt postkolonial som ett motsvarande tal hade varit. Med detta sagt kan man se att det väcks nya frågor och diskussionsämnen kring Kina i Afrika, många relevanta för vidare studier.

6.3 Vidare forskning

Då denna studie är avgränsad till att undersöka Kinas konstruktion av samarbetet till Afrika på just FOAC konferensen 2018 kan vi endast dra slutsatser utifrån dessa förutsättningar. För att få en större förståelse samt kunna få fram mer generaliserande resultat är därför vidare forskning nödvändigt.

Som nämnt i teoriavsnittet använde vi en bredare definition av postkolonialism där inte bara tidigare kolonialmakter kan vara föremål för postkoloniala studier. Vi tittade istället på huruvida Kina, ett tidigare delvis koloniserat land, idag har postkoloniala tendenser i sitt samarbete till Afrika. Därmed kan vår undersökning tolkas som en byggsten inom postkoloniala studier där studieobjekten inte nödvändigtvis behöver vara ett koloniland och en tidigare kolonialmakt. Vidare forskning inom denna del av postkolonialism, framförallt med Kina som fokus hade varit intressant och bidragit till en fortsatt bredare definition av postkolonialism som teori.

Ett annat förslag på vidare forskning skulle kunna vara en vidareutveckling av Lene Hansens bok *Security as Practice*. En av de teoretiska

modeller hon använder i boken syftar till att diskursivt undersöka hur ett lands utrikespolitik och identitet samspelar med varandra. Hur ett land diskursivt konstruerar sig själva och andra aktörer på den internationella arenan påverkar och ger förutsättningar på landets politiska beslut. Slutsatsen Hansen kommer fram till är att för att ett land ska kunna genomföra en viss utrikespolitik måste den samspela med deras identitet. Gör den inte det krävs det att landet anpassar identiteten för att kunna genomföra deras utrikespolitik (Hansen 2006, s. 28–29).

Denna infallsvinkel tror vi hade varit en intressant aspekt då fokus hade hamnat mer på samspelet mellan Kinas utrikespolitik och den identitet Kina konstruerar för att kunna legitimera sina politiska beslut.

En annan intressant aspekt att forska vidare på hade varit att använda Afrika som utgångspunkt istället för Kina. Detta för att få en större förståelse för FOCAC som helhet och djupare analysera hur Afrika konstruerar samarbetet. Att diskursivt analysera Kinas relation till olika afrikanska länder kan ge både en djupare och bredare kunskap om hur Kina konstruerar sin relation till den afrikanska kontinenten.

Oavsett metodval anser vi att vidare studier på Kinas diskursiva konstruktion av sitt samarbete till Afrika är ett både inom- och utomvetenskapligt relevant ämne som vi uppmuntrar andra att ta sig an.

7 Referenser

- Anshan, Li - Yazini April, Funeka. 2013. "Sift power dynamics of human resource development cooperation and exchanges" i Anshan, Li - Yazini April, Funeka (red.), *Forum on China-Africa cooperation, the politics of human resource development*. Pretoria, Africa Institute of South Africa, s. 1–9.
- Antwi-Boateng, Osman, 2017. "New World Order Neo-Colonialism: A Contextual Comparison of Contemporary China and European Colonization in Africa", *Journal of Pan African Studies*, vol. 10, nr. 2, s. 177–195.
- Bergström, Göran - Boréus, Kristina, 2018. "Samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys" i Bergström, Göran - Boréus, Kristina (red.), *Textens mening och makt*. 4 uppl. Lund: Studentlitteratur. s. 17–48.
- Bergström, Göran - Ekström, Linda, 2018. "Tre diskursanalytiska inriktningar" i Bergström, Göran - Boréus, Kristina (red.), *Textens mening och makt*. 4 uppl. Lund: Studentlitteratur. s. 253–304.
- Bräutigam, Deborah, 2018. "U.S. politicians get China in Africa all wrong", *The Washington Post*. Nyhetsartikel. 2018-04-12. Tillgänglig: <https://www.washingtonpost.com/news/theworldpost/wp/2018/04/12/china-africa/> Senast hämtad: 2019-12-16
- Cambridge Dictionary, 2019. *Paternalism*. [Elektronisk] Tillgänglig: <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/paternalism> Senast hämtad: 2019-12-04
- CGTN - China Media Group, 2018. *Promotional video for the Beijing Summit of the FOCAC 2018 airs at opening ceremony*. [Video] Tillgänglig: https://news.cgtn.com/news/3d3d414d3251544f79457a6333566d54/share_p.html Senast hämtad: 2019-12-05
- FOCAC (1) - Forum on China-Africa Cooperation, 2004. *About FOCAC*. [Elektronisk] Tillgänglig: https://www.focac.org/eng/ltjj_3/ltjz/ Senast hämtad: 2019-11-28
- FOCAC (2) - Forum on China-Africa Cooperation, 2004. *Previous Conferences*. [Elektronisk] Tillgänglig: https://www.focac.org/eng/ljhy_1/dyjbzjhy_1/CI12009/ Senast hämtad: 2019-11-28

- FOCAC - Forum on China-Africa Cooperation, 2018. *Beijing Declaration - Toward an Even Stronger China-Africa Community with a Shared Future*. [Elektronisk] Tillgänglig: https://www.focac.org/eng/zywx_1/zywj/t1594324.htm Senast hämtad: 2019-11-28
- Hall, Martin - Hobson, John M., 2010. "Liberal International theory: Eurocentric but not always Imperialist?", *International theory*, vol. 2, nr. 2, s. 210–245.
- Hansen, Lene, 2006. *Security as practice - Discourse Analysis and the Bosnian War*. 1 uppl. New York: Routledge.
- Hansen, Lene, 2014. "How images make world politics: International icons and the case of Abu Ghraib", *Review of International Studies*, vol. 47, nr. 2, s. 263–288.
- Jinping, Xi, 2018. *LIVE: President Xi Jinping addresses opening ceremony of FOCAC Summit*. [Video] Tillgänglig: https://www.youtube.com/watch?v=o_HtH3QOTw&t=24s Senast hämtad: 2019-12-05
- Lagerkvist, Johan, 2012. "Kina tar över Afrika", *Forskning & framsteg*. 2012-12-16. Tillgänglig: <https://fof.se/tidning/2013/1/artikel/kina-tar-over-afrika> Senast hämtad: 2019-11-28
- Larmer, Brook, 2017. "Is China the World's New Colonial Power?", *New York Times*, Nyhetsartikel. 2017-05-02. Tillgänglig: <https://www.nytimes.com/2017/05/02/magazine/is-china-the-worlds-new-colonial-power.html> Senast hämtad: 2019-11-28
- Manzo, Kate, 2014. "Do colonialism and slavery belong to the past?" i Edkins, Jenny - Zehfuss, Maja (red.), *Global Politics: A New Introduction*. 2 uppl. New York: Routledge, 314–337.
- Montelius, Håkan, 2018. "Kinas väg mot global dominans går genom Afrika", *Svenska Dagbladet*, Nyhetsartikel. 2018-10-10. Tillgänglig: <https://www.svd.se/kina-tar-over-afrika--ett-steg-mot-att-bli-varldsmakt> Senast hämtad: 2019-11-28
- NE - Nationalencyklopedin, 2019. *Kolonialism*. [Elektronisk] Tillgänglig: <http://www.ne.se/uppslagsverk/encyklopedi/lang/kolonialism> Senast hämtad: 2019-11-27
- Onnis, Barbara, 2017. "China in Africa: Challenges and Opportunities" i Beretta, Silvio - Berkofsky, Axel - Zhang, Lihong (red.), *Understanding China Today: Understanding China*. Springer, Cham, s. 129–148.
- Ramaphosa, Cyril, 2018. The Presidency Republic of South Africa. *Remarks by President Cyril Ramaphosa during the Forum on China-Africa Cooperation (FOCAC) Opening Ceremony in Beijing, China*. Tillgänglig:

<http://www.thepresidency.gov.za/speeches/remarks-president-cyril-ramaphosa-during-forum-china-africa-cooperation-focac-opening>
Senast hämtad: 2019-12-08

Said, Edward W., 2016. *Orientalism*. 1 uppl. Stockholm: Ordfront.

Score – Stockholms centrum för forskning om offentlig sektor, 2019. *Johan Lagerkvist*. [Elektronisk] Tillgänglig:
<https://www.score.su.se/medarbetare/forskare/johan-lagerkvist-1.368210>
Senast hämtad: 2019-12-16

Shepard, Wade, 2019. “What China Is Really Up To In Africa”, *Forbes*,
Nyhetsartikel. 2019-10-03. Tillgänglig:
<https://www.forbes.com/sites/wadeshepard/2019/10/03/what-china-is-really-up-to-in-africa/#10ba6d4f5930> Senast hämtad: 2019-11-28

Suber, Peter, 1999. “Paternalism” i Gray B., Christopher (red.), *Philosophy of Law: An Encyclopedia*, Garland: Pub. Co. s. 632–635.

University of Copenhagen, 2019. *Lene Hansen*. [Elektronisk] Tillgänglig:
<https://images.ku.dk/people/lenefuldtekst/> Senast hämtad: 2019-12-11

Winther Jørgensen, Marianne - Louise Phillips, 2000. *Diskursanalys som teori och metod*. 1 uppl. Lund: Studentlitteratur.